

Arrest

nr. 132 914 van 7 november 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraanse nationaliteit te zijn, op 26 september 2014 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 september 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 oktober 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat F. LANDUYT verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Teheran en bent u Iraans staatsburger. Op 21 maart 2008 vroeg u een eerste maal in België asiel aan. U verklaarde in het kader van deze asielaanvraag Iran te zijn ontvlucht aangezien u problemen kende omdat u, als cineast bij het ministerie van defensie, ervan beschuldigd werd een aantal door u gemaakte films te willen doorgeven aan de BBC en aan derden. Op

27 oktober 2008 nam het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat er ondermeer omwille van diverse tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en die van uw echtgenote en omwille van een aantal lacunes in uw kennis betreffende de stand van zaken van uw juridisch dossier geen enkel geloof meer aan uw problemen in Iran kon worden gehecht. Op 25 maart 2009 werd deze weigeringsbeslissing door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Uw drie daaropvolgende asielaanvragen d.d. 10 april 2009, 30 april 2009 en 18 mei 2009 werden door de Dienst Vreemdelingenzaken telkens niet in overweging genomen. Op 3 juni 2009 diende u een vijfde asielaanvraag in. Bij uw vijfde asielaanvraag verklaarde u dat de problemen die u bij uw eerste asielaanvraag reeds aankaartte nog steeds bestaan. U voegde hieraan toe dat uw familie die in Iran achterbleef omwille van uw problemen zelf ook problemen ondervond. Tevens vernam u dat uw verzegelde huis intussen verkocht werd omdat u zich niet bij de rechtbank presenteerde. Ter staving van uw verklaringen legde u ook een aantal documenten neer. Op 22 april 2010 nam het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat er ondermeer geen enkel geloof gehecht kon worden aan de authenticiteit van de door u neergelegde documenten en u voorts geen enkel begin van bewijs neerlegde van de vrijlating op borg van uw vader. Op 23 juli 2014 diende u een zesde asielaanvraag in. Bij deze asielaanvraag verklaarde u opnieuw dat de problemen die u bij uw eerste asielaanvraag aankaartte nog steeds bestaan. Voorts verklaarde u dat uw echtgenote omwille van jullie slechte situatie in België, naar Iran wil terugkeren. Omwille hiervan schreef u een brief naar uw voormalige werkgever waarin u hem heeft gevraagd om u amnestie te verlenen. Uw broer, aan wie u de brief per e-mail had gestuurd, bracht de brief naar uw werkgever. Het officiële antwoord van uw werkgever luidde dat uw dossier werd doorgestuurd naar de gerechtelijke instanties en u bij terugkeer door hen zou vervolgd worden. De door u geschreven brief en de reactie hierop van uw werkgever legde u neer ter staving van uw zesde asielaanvraag. Voorts legde u nog een aantal internetartikelen betreffende filmmaakster Mahnaz Mohammadi neer, die in Iran tot vijf jaar cel werd veroordeeld omwille van het feit dat zij een film zou gemaakt hebben voor BBC Persian Network.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidige asielaanvraag steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw vorige aanvragen hebt uiteengezet. In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat uw eerste en uw vijfde asielaanvraag door het Commissariaat-generaal werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd werd en de door u aangehaalde feiten of redenen niet als bewezen werden beschouwd. Deze beslissingen en beoordelingen werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd.

Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvragen en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Met betrekking tot de nieuwe documenten die u aanbrengt ter ondersteuning van de motieven die u naar aanleiding van uw vorige asielaanvraag hebt uiteengezet, met name de brief van u naar uw werkgever waarin u om amnestie vraagt en de reactie van uw werkgever hierop, moet vooreerst worden vastgesteld dat documenten, om bewijskrachtig te zijn, ondersteund dienen te worden door coherente en geloofwaardige verklaringen, wat hier geenszins het geval is. Bovendien heeft u reeds bij uw eerdere asielaanvraag documenten neergelegd waarvan uit onderzoek bleek dat er geen enkel geloof kon gehecht worden aan de authenticiteit. Bijgevolg kan hieruit geconcludeerd worden dat u duidelijk toegang heeft tot documenten waarvan de bewijswaarde op geen enkele wijze gegarandeerd is. Hierbij aansluitend kan tot slot nog toegevoegd worden dat informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt stelt dat smokkelaars naast valse reis- en identiteitsdocumenten ook valse documenten (zoals oproepingsbrieven voor de rechtbank, arrestatiebevelen,...) verkopen die een asielrelaas in het buitenland kunnen ondersteunen. In de periode 2002 tot 2011 legde het Commissariaat-generaal verschillende juridische documenten uit Iran ter authenticatie neer aan twee

vertrouwensadvocaten in Iran. Uit deze authenticaties bleek dat nagenoeg alle van deze voorgelegde documenten vals waren.

De overige door u neergelegde documenten zijn evenmin van die aard bovenstaande bevindingen te wijzigen. De kopie van de briefomslag toont aan dat u post heeft ontvangen uit Iran, niets meer. De internetartikelen handelen over filmmaker Mahnaz Mohammadi die recentelijk werd veroordeeld tot vijf jaar gevangenisstraf omwille van het feit dat zij een film zou gemaakt hebben voor BBC Persian Network. Deze informatie wordt door het Commissariaatgeneraal niet ontkend, maar deze doet geen afbreuk aan de bedrieglijkheid van uw verklaringen en heeft voorts geen betrekking op uw persoonlijk asielrelaas en volstaat op zich niet zonder meer om te kunnen besluiten tot een individuele gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om na te gaan of deze elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken. Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 15 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet."

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van tweede verzoekende partij, zijnde de echtgenote van eerste verzoekende partij, neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij integraal over daar tweede verzoekende partij wat haar asielrelaas betreft steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgelaten door haar echtgenoot.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroepen verzoekende partijen zich op de schending van het verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 48/3 en 57/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de formele motiveringsplicht en van "het beginsel van behoorlijk bestuur".

2.2.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden rechtsbeginsel en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Daar waar verzoekende partijen de schending opwerpen van “het beginsel van behoorlijk bestuur” wijst de Raad erop dat de beginselen van behoorlijk bestuur een veelzijdig begrip is dat meerdere beginselen in zich houdt en het de Raad onmogelijk is, en het hem evenmin toekomt, uit de loutere bewoording “*beginsel van behoorlijk bestuur*” het bedoelde beginsel van behoorlijk bestuur te distilleren. Verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk beginsel van behoorlijk bestuur zij zich met de loutere bewoording “*het beginsel van behoorlijk bestuur*” beroepen zodat er, verwijzend naar de definitie van een middel zoals hoger gesteld, door de algemene verwijzing naar deze beginselen geen sprake is van een middel. Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

2.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 57/6, tweede lid en 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen volledig kennen en inhoudelijk aanvechten. Zij maken verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.3. De Raad wijst er vooreerst op dat de eerste asielaanvraag van verzoekende partijen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 27 oktober 2008 werd afgewezen omdat geen enkel geloof kon worden gehecht aan de door verzoekende partijen voorgehouden problemen in Iran onder meer omwille van diverse tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van eerste verzoekende partij en deze van tweede verzoekende partij en omwille van een aantal lacunes in de kennis van eerste verzoekende partij betreffende de stand van zaken van haar juridisch dossier. Deze beslissingen werden bevestigd bij arresten nrs. 25 058 en 25 059 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 25 maart 2009. Verzoekende partijen dienden hiertegen geen cassatieberoep in bij de Raad van State. Gelet op het feit dat de desbetreffende beslissing niet binnen de wettelijke bepaalde termijn werd aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, moet deze als vaststaand worden beschouwd. De tweede, derde en vierde asielaanvraag van respectievelijk 10 april 2009, 30 april 2009 en 18 mei 2009 werden door de Dienst Vreemdelingenzaken besloten met een weigering tot inoverwegingname. Bij de vijfde asielaanvraag van verzoekende partijen d.d. 3 juni 2009 werd door de commissaris-generaal op 21 april 2010 opnieuw besloten tot de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er onder meer geen enkel geloof gehecht kon worden aan de authenticiteit van de door verzoekende partijen neergelegde documenten en zij voorts geen enkel begin van bewijs neerlegden van de vrijlating op borg van de vader van eerste verzoekende partij. De in hoofde van eerste verzoekende partij genomen beslissing werd bevestigd bij arrest nr. 54 043 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 3 januari 2011, waartegen het beroep bij de Raad van State ontoelaatbaar werd verklaard bij beschikking nr. 6593 van 25 februari 2011 (administratief dossier, stuk 15, map 5° asielaanvraag). Door tweede verzoekende partij werd geen beroep aangetekend tegen de in haar hoofde genomen beslissing tot de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te

schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens voor zover er, wat verzoekende partijen betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat verzoekende partijen voor internationale bescherming in aanmerking komen.

2.2.4. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekende partijen hun zesde asielaanvraag steunen op het feit dat zij nog steeds niet naar hun land van herkomst kunnen terugkeren omwille van de problemen die zij aanhaalden in het kader van hun eerdere asielaanvragen, meer bepaald de problemen van eerste verzoekende partij omdat zij, als cineast bij het ministerie van defensie, ervan beschuldigd werd een aantal door haar gemaakte films te willen doorgeven aan de BBC en aan derden. Ter ondersteuning van hun huidige asielaanvraag worden door verzoekende partijen een brief van eerste verzoekende partij naar haar werkgever waarin zij om amnestie vraagt en de reactie van haar werkgever hierop, een kopie van een briefomslag en internetartikelen over filmmaker Mahnaz Mohammadi, die recentelijk werd veroordeeld tot vijf jaar gevangenisstraf omwille van het feit dat zij een film zou gemaakt hebben voor BBC Persian Network, neergelegd.

2.2.5. De Raad is van oordeel dat verwerende partij in haar beslissingen met recht heeft kunnen besluiten dat onderhavige asielaanvragen geen nieuwe elementen bevatten die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoekers voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking komen. De motieven van de bestreden beslissingen vinden steun in het administratief dossier en zijn deugdelijk.

In hun verzoekschrift brengen verzoekende partijen geen argumenten aan die de motieven van de beslissingen op afdoende wijze kunnen weerleggen.

In verband met de motivering in de bestreden beslissingen omtrent de door verzoekende partijen aangebrachte documenten in het kader van hun zesde asielaanvraag, achten verzoekende partijen het vooreerst merkwaardig dat verwerende partij enerzijds stelt dat er geen bewijskracht aan de door hen aangebrachte stukken kan worden verleend, terwijl zij anderzijds erkent dat het artikel over Mahnaz Mohammadi authentiek is. De Raad wijst verzoekende partijen er echter op dat de informatie in de internetartikelen door het Commissariaat-generaal inderdaad niet wordt ontkend, evenwel doet deze informatie geen afbreuk aan de bedrieglijkheid van de verklaringen van verzoekende partijen en heeft deze informatie voorts geen betrekking op hun persoonlijk asielrelaas. Deze informatie kan dan ook bezwaarlijk beschouwd worden als een nieuw element in de zin van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet.

Aangaande de motivering in de bestreden beslissingen inzake de brief van eerste verzoekende partij naar haar werkgever waarin zij om amnestie vraagt en de reactie van haar werkgever hierop, betogen verzoekende partijen dat elk stuk op zijn merite moet worden beoordeeld, dat de voorgelegde stukken niet beschuldigd worden van valsheid en evenmin ter verificatie van de authenticiteit aan de twee Iraanse advocaten werden voorgelegd, dat deze documenten bovendien worden ondersteund door een precies en coherent relaas en, ten slotte, dat de verwijzing naar algemene informatie waarin gesteld wordt dat er valse stukken in andere dossiers in omloop zouden zijn niet relevant is, daar de asielaanvraag van verzoekende partijen individueel dient te worden onderzocht. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partijen in desbetreffend betoog er ten onrechte van uit blijken te gaan dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren. *In casu* oordeelde verwerende partij op goede gronden dat de neergelegde brief van verzoekende partij naar haar werkgever en de reactie van haar werkgever hierop onvoldoende waarborgen bieden inzake authenticiteit. In de bestreden beslissingen wordt duidelijk toegelicht op welke gronden verwerende partij tot haar besluit komt. Aan desbetreffende stukken, die gelet op voorgaande vaststellingen geen enkele waarborg bieden inzake authenticiteit, dient dan ook iedere bewijswaarde te worden ontzegd. De Raad benadrukt in dit verband nog, zoals ook terecht door verwerende partij werd opgemerkt, dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu*, in tegenstelling tot wat verzoekende partijen stellen in hun verzoekschrift, niet het geval is. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een

plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen.

Daar waar verzoekende partijen in hun verzoekschrift een passage citeren uit een rapport van Human Rights Watch omtrent de situatie voor journalisten en bloggers in Iran en stellen dat hieruit blijkt dat eerste verzoekende partij gezien haar profiel als cineast een groot gevaar loopt bij haar terugkeer naar Iran, wijst de Raad erop dat de loutere verwijzing naar dergelijke algemene informatie omtrent de situatie in het land van herkomst de kans van verzoekende partijen niet aanzienlijk groter maakt dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. Immers volstaat een dergelijke verwijzing niet om aan te tonen dat verzoekende partijen in hun land van herkomst werkelijk bedreigd en vervolgd worden of dat er wat hen betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond, alwaar verzoekende partijen, gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van hun asielrelaas, in gebreke blijven.

2.2.6. Gelet op het geheel van het voorgaande treedt de Raad verwerende partij bij waar deze besluit dat verzoekende partijen geen nieuwe elementen aanbrengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komen.

2.2.7. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven november tweeduizend veertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT